

κύριον τὸν ὁποῖον εἶδα δις εἰς ὅλον μου τὸν βίον, εἰς ἀπόστασιν δέκα ἐτῶν, . . . καὶ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐξαναῖδω ἴσως ποτέ;

— Πῶς! ἀλλὰ θὰ τὸν ἴδῃς μετ' ὀλίγον! Σήμερον δὲν εἶναι τῆς μάμμης σου ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς;

— Δὲν τὴν γνωρίζει καὶν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς.

— Πα! Θὰ ἔλθῃ σὲ λέγω . . . Κάθησ' ἐκεῖ νὰ σὲ διηγηθῶ τί θὰ γείνῃ . . . Θὰ ἔλθῃ . . . μεταξὺ τῆς τετάρτης καὶ τῆς πέμπτης μετὰ μεσημβρίαν, διὰ νὰ ᾖναι μεταξὺ ἀνεπιτηδείας προθυμίας καὶ ἀδιαφορίας ἀξιοκατακρίτου . . . Θὰ σὲ δείξῃ τὸ λεύκωμα τοῦ, καὶ θὰ κοκκινίσῃς ἐπαισθητῶς, . . . ὡς καὶ ἡ μὲν Ὀνέιλ, . . . θυμιάζουσα τὴν πιστὴν ἀκρίβειαν τῆς μνήμης τοῦ . . . Θὰ ζητήσῃ νὰ τῷ δείξῃς τὰς ζωγραφίας σου, . . . καὶ ἐν ᾧ θὰ λέγῃς δειλὴν ἀρνησιν, ἡ μὲν Ὀνέιλ θὰ τρέξῃ νὰ τὰς φέρῃ . . . Ἐκστασις τοῦ κόμητος . . . Νέον ἐρύθημα τῆς νεάνιδος . . . καὶ τῆς εὐαισθήτου τῆς ὀνομαζομένης μὲν Ὀνέιλ . . . Ἔπειτα, . . . Ἄ! ἔπειτα θὰ ὁμιλήσῃς περὶ τῶν ἀνατολικῶν ζωγραφικῶν τὰς ὁποίας τελειώνει κατ' αὐτὰς καὶ περὶ τῆς ἀνυπομονησίας τὴν ὁποίαν αἰσθάνεσαι, καθὼς καὶ ὁλόκληρος ἡ πόλις τῶν Παρισίων, . . . καὶ τὰ λοιπὰ. . . Ταῦτα ἀκούσας, θὰ σὲ ἐκατεύσῃ ἀναμφιδόλως νὰ καταδεχθῇς μίαν ἡμέραν, διερχομένη ἐκεῖθεν, νὰ τὸν τιμήσῃς καὶ τὸν εὐχαριστήσῃς ἐπισκεπτομένη τὸ ζωγραφικὸν ἐργαστήριόν τοῦ . . . Ἡ μὲν Ὀνέιλ θὰ ἐρυθριάσῃ εἰπερ ποτε καὶ θὰ κυττάξῃς τὴν μάμμην σου μὲ ὕφος θωπευτικῆς ἀβεβαιότητος . . . Ἡ μάμμη σου θὰ εἴπῃ ὅτι ἡ δεινότης τοῦ κόμητος δίδει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χαρακτήρα οὕτως εἰπεῖν δημόσιον, καὶ ὅτι ἐπομένως θεωρεῖ τὴν ἐπίσκεψιν δυνατὴν καὶ πρέπουσαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς. . . Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας ἐκεῖνος θὰ ζητήσῃ τὴν χάριν νὰ ζωγραφήσῃ τὴν εἰκόνα σου, — καὶ, ἀφ' οὗ τὴν τελειώσῃ, — θὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς ἡμᾶς καὶ θ' ἀναχωρήσῃ παραλαβὼν τὸ πρωτότυπον . . . Αὕτῃ εἶναι ἡ ἱστορία σου, κυρία!

Καὶ ὁ κόμης ἠγέρθη, σφίγγας δὲ τὴν ἐγγόνην ἐπὶ τῆς καρδίας του, προσέθηκε μετὰ σοβαροῦ ὕφους:

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, τίποτε δὲν θὰ μ' εὐχαριστήσῃ περισσώτερον!

— Μὲ συγχωρεῖς! εἶπεν ἡ Σιβύλλα. Μ' ἐπιτρέπεις μίαν παρατήρησιν; Εἰς ἀξιολάτρευτος ἀλλὰ ἀπρόσεκτος πάππος. . . Ὁμολογῶ εἰλικρινέστατα ὅτι ὁ κόμης Ραούλ μ' ἐφάνη ὁ εὐγενέστερος καὶ ἐπαγωγότερος ἄνθρωπος ἐξ ὧν ἀπήντησα . . . μετὰ σέ' ἀλλὰ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ ἔχεις ἄδικον νὰ μοῦ ὑπερυψώνης τὴν φαντασίαν διὰ τῶν προφητειῶν σου . . . διότι εἶναι δυνατόν, μετὰ τὰς ἀναντιρρήτους περιποιήσεις τῆς χθὲς, νὰ μὴ τῷ ἔλθῃ ποτὲ εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα νὰ μὲ νυμφευθῇ!

— Ἀναμφιδόλως, τὸ πρᾶγμα εἶναι δυνατόν. . . Ἀλλὰ τότε τόσῳ χειρότερον δι' αὐτόν! . . . Σὲ δὲ, σὲ ὁμιλῶ ἐξ ὅλης καρδίας, διότι εἰςέβρω εἰς ποίχιν ἀποτείνομαι. . . Εἴσαι κόρη φρόνιμος, μικρὰ Σιβύλλα! Ἀλλως τε ἡ πρατίμησίς σου ὑπὲρ τοῦ κόμητος ἀδύνατον νὰ ἀπέκτῃσε ἐν μιᾷ νυκτὶ διχστάσεις ἀκαταμαχίτου πάθους, αἶ; Ὑγίαινε, κόρη μου.

Καὶ ὁ κόμης ὑπῆγεν ἡσύχως νὰ εἴπῃ τὸ παρὼν ὡς διευθυντὴς μεγάλῃς τινὸς γραμμῆς σιδηροδρόμων, ὅπως περᾶσῃ μετὰ ταῦτα τὸ τέταρτον τῶν τριῶν ὥρων ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν καὶ καταβῇ ἐκεῖθεν εἰς τὸν σύλλογον καὶ πικίξῃ βίσι, σειρὰς περιδρόμων ἀπὸ τῶν ὁποίων μόνη ἀσθένεια ἢ ἀναστάσις τοῦ κόσμου ἡδύναντο ν' ἀποτρέψωσιν αὐτόν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

NOEMBRIΟΥ 4, 1864.

Ὁ ὑποναύαρχος Γεώργιος Σαχίνης, ἐκ τῶν γενναϊοτέρων ναυτικῶν τῆς Ἰδρας καὶ τῶν μάλιστα διακριθέντων ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγώνος, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας ἄγων. Διεκρίνετο δὲ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ναυτικῶν καὶ διὰ τὴν ἀγωγὴν αὐτὸς καὶ οἱ δύο Τομπάζκι ἦσαν οἱ λογιώτεροι τῶν ἄλλων.

Ἰπεβλήθη εἰς τὴν Συνέλευσιν ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1865 ἔτους, ἔσοδα μὲν σημειῶν δρ. 28,153,685, ἔξοδα δὲ 27,968,874.

Ἰπεβλήθη καὶ τὸ περὶ στρατολογίας καὶ ναυτολογίας νομοσχέδιον, καθ' ὃ αἱ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεις θέλουσι συγκροτεῖσθαι τὸ 1865 ἔτος ἐκ 12,000 ἀνδρῶν.

Φαίνεται ὅτι εἰς τινὰς ἰδίως ἐπαρχίας τοῦ κράτους δὲν ἐπανεῴχθη ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια διότι κατὰ μὲν τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα συμβαίνουσι συνεχῶς ληστεῖαι, ληττεύεται δὲ καὶ αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως τὸ ταχυδρομεῖον ἐν δὲ Πελοποννήσῳ, κατὰ τὴν Μεσσηνίαν μάλιστα καὶ τὴν Λακεδαιμόνα, τὰ πάθη πολυτάλως παρεκτρέπονται εἰς φόνους. Εἰς Καλάμας ἐφανεύθη ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης, εἰς Πύλον τρεῖς ἀδελφοὶ Ζακύνθιοι καὶ ἀλλαχοῦ γαμβρὸς ἐφόνευσεν τὸν πενθερόν.

Δὲν ἐτελειώθη ἔτι τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἡ συζήτησις.

Ἡ ἀντιπολίτευσις προέτεινε τὴν διάλυσιν τῆς Συνελεύσεως ἅμα μετὰ τὴν συζήτησιν τοῦ δημοτικοῦ νόμου. Ἡ δὲ *Μέριμνα*, τὸ σπουδαιότερον τῶν ὀργάνων τῆς ἀντιπολιτεύσεως βεβαίως, ὅτι καὶ ἂν δὲν κηρυχθῇ τότε διαλελυμένη ἡ Συνέλευσις, αὕτη θέλει ἀπέχει πλὴν ἄλλης συζητήσεως.

Ἰδοὺ ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῶν ἄρθρων τοῦ Συντάγματος εὐρισκομένου νῦν ὑπ' ὄψιν τοῦ Βασιλέως.

Ἄρθρ. 67. Οἱ Βουλευταὶ ἀντιπροσωπεύουσι τὸ ἔθνος καὶ οὐχὶ μόνον τὴν ἐπαρχίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐκλέγονται.

Ἄρθρ. 68. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Βουλευτῶν ἐκάστης ἐπαρχίας προσδιορίζεται ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς, οὐδέποτε ὅμως ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὅλου τῶν βουλευτῶν δύναται νὰ ᾖ ἢναι ἐλάσσων τῶν 150.

Ἄρθρ. 69. Οἱ Βουλευταὶ ἐκλέγονται κατὰ τραπεζίαν.

Ἄρθρ. 70. Διὰ νὰ ἐκλεχθῇ τις Βουλευτὴς ἀπαιτεῖται νὰ ᾖναι πολίτης Ἑλλήν ἐκ τῆς ἐπαρχίας παρ' ἧς ἐκλέγεται, ἢ πρὸ δύο ἐτῶν τοῦλάχιστον ἐγκατεστημένος ἀπολαμβάνων πρὸ διετίας τὰ ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, ἔχων συμπληρωμένον τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ πρὸς τοῦτοις τὰ παρὰ τοῦ Νόμου τῶν ἐκλογῶν ἀπαιτούμενα προσόντα.

Ἄρθρ. 71. Τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ εἶναι ἀσυμβίβαστα πρὸς τὰ τοῦ ἐμμίσθου δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ τὰ τοῦ δημάρχου, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τὰ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκλέγονται, ἀλλ' ἐκλεχθέντες τίθενται εἰς διαθεσιμότητα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς βουλευτικῆς περιόδου, καὶ διατελοῦσιν εἰς τὴν τοιαύτην κατὰστασιν μέχρι τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀνακλήσεώς των.

Εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς χορηγεῖται, ἐπὶ τῇ αὐτῇ αὐτῶν, ὑποχρεωτικῶς, πέντε καὶ ἡμίσεως μηνῶν κατ' ὅλην τὴν ἀπουσίας ἕνα μῆνα πρὸ τῆς ἐκάρξεως τῶν ἐκλογῶν.

Ἄρθρ. 72. Βουλευταὶ, διοριζόμενοι παρὰ τῆς κυβερνήσεως εἰς ἐμμίσθον πολιτικὴν ἢ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἢ προβιβαζόμενοι κατ' ἐκλογὴν καὶ δεχόμενοι, παύουσιν ἀμέσως τῶν βουλευτικῶν καθηκόντων.

Ἄρθρ. 73. Ἡ Βουλὴ ἐξετάζει τὰ πληρεξούσια τῶν βουλευτῶν καὶ ἀποφασίζει περὶ τῶν ἀναφυομένων ἀμφισβητήσεων.

Ἄρθρ. 74. Ἡ Βουλὴ ἐκλέγει ἐκ τῶν βουλευτῶν κατὰ τὴν ἐναρξιν ἐκάστης βουλευτικῆς συνόδου τὸν πρόεδρον, τοὺς ἀντιπροέδρους καὶ τοὺς γραμματεῖς αὐτῆς.

Ἄρθρ. 75. Οἱ ἐκπληρώσαντες τὰ χρέη των βουλευταὶ λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἀποζημίωσιν δι' ἐκάστην τακτικὴν σύνοδον δραχμὰς δισχιλίας. Ἐν περιπτώσει ἐκτάκτων συνόδων, ἀποδίδονται αὐτοῖς μόνον τὰ ἐξόδα τῆς ἀγίξεως καὶ τῆς ἐπαρόδου.

Ἄρθρ. 76. Οἱ βουλευταὶ, οἱ λόγῳ πολιτικῆς ἢ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἢ ἄλλως πῶς μισθοδοτούμενοι, δὲν λαμβάνουσιν εἰμὴ τὸ τυχὸν ἐλλείπον μέχρι τῆς ἀνωτέρω ὀρισθείσης ἀποζημιώσεως.

Περὶ τῶν ὑπουργῶν.

Ἄρθρ. 77. Οὐδεὶς ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας δύναται νὰ διορισθῇ ὑπουργός.

Ἄρθρ. 78. Οἱ ὑπουργοὶ ἔχουσιν εἴσοδον ἐλευθέραν εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, καὶ ἀκούονται ὡς ἀκούει ζητήσωσι τὸν λόγον· ψηφοφοροῦσι δὲ μόνον ἂν ᾖναι μέλη αὐτῆς. Ἡ Βουλὴ δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν παρουσίαν τῶν ὑπουργῶν.

Ἄρθρ. 79. Ποτὲ διαταγὴ τοῦ βασιλέως ἐγγράφος ἢ προφορικὴ δὲν ἀπαλλάσσει τῆς εὐθύνης τοὺς ὑπουργούς.

Ἄρθρ. 80. Ἡ Βουλὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορῇ τοὺς ὑπουργοὺς ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τούτῳ δικαστηρίου, ὅπερ, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, θέλει συγκροτηθῇ ἐκ δώδεκα ἄλλων μελῶν, ἅτινα θέλουσι κληρωθῇ ἐξ ὧν τῶν ὑπαρχόντων πρὸ τῆς κατηγορίας ἀρειοπαγιστῶν, ἐφετῶν καὶ προέδρων αὐτῶν.

Ἡ κλήρωσις θέλει γείνῃ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει· τὴν δὲ διαδικασίαν θέλει ὀρίσει μέχρι τῆς ἐκδόσεως εἰδικοῦ περὶ τούτου νόμου αὐτὸ τοῦτο τὸ δικαστήριον.

Εἰδικὸς νόμος θέλει ὀρίσει τὰ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν, τὰς ἐπιβλητέας ποινὰς καὶ τὴν διαδικασίαν. Ὁ νόμος δὲ οὗτος θέλει καθυποβληθῇ καὶ ψηφισθῇ ἐκ τῆς πρώτης συγκροτηθησομένης βουλευτικῆς συνόδου.

Ἄρθρ. 81. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰδικοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμου, ἡ Βουλὴ δύναται νὰ κατηγορῇ αὐτοὺς καὶ τὸ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον δικαστήριον νὰ τοὺς δικάζῃ ἕνεκεν ἐσχάτης προδουσίας, καταχρήσεως δημοσίας περιουσίας, παρὰ νόμου εἰσπράξεως καὶ πάσης παραβιάσεως τῶν ὅρων τοῦ συντάγματος καὶ τῶν νόμων κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν καθηκόντων των.

Ἄρθρ. 82. Ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ ἀπονείμῃ χάριν εἰς ὑπουργὸν καταδικασθέντα κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις μόνον ἐπὶ τῇ συγκαταθέσει τῆς Βουλῆς.

Περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Ἄρθρ. 83. Καθίσταται πρὸς παρασκευὴν καὶ βῆσσαν τῶν νομοσχεδίων σῶμα συμβουλευτικόν, ὄντι

πραζόμενον Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐδρεῦον ἐν Ἀθήναις.

Ἄρθρ. 84. Πάντα τὰ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰσαχθέντα εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδια, τὰ μὴ συνταχθέντα ἢ προδασανισθέντα ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας, καὶ πάντα τὰ ὑπὸ βουλευτῶν εἰς τὴν Βουλὴν προταθέντα, μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἐπιψήφισιν τῆς ἀρχῆς αὐτῶν, θέλουσι παραπέμπεσθαι ὑπὸ ταύτης εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Ὡσαύτως ἡ Βουλὴ δύναται ἐὰν ἐγκρίνῃ νὰ παραπέμπῃ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ πάντα τὰ ὑπ' αὐτῆς τροπολογηθέντα νομοσχέδια.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, λαβὼν τὰ ὡς εἴρηται διαβιβασθέντα εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῆς Βουλῆς νομοσχέδια, θέλει μελετᾶ τὰς διατάξεις αὐτῶν καὶ θέλει ἐκφέρει γνώμην ἐφ' ἐκάστης τῶν διατάξεων τῶν, τὴν ὁποῖαν θέλει διαβιβάζει εἰς τὴν Βουλὴν διὰ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν.

Ἐὰν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας κρίνῃ ἀναγκαίαν τὴν παράτασιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας, δύναται νὰ ζητήσῃ τοιαύτην παρὰ τῆς Βουλῆς, ἥτις δύναται νὰ παρατείνῃ αὐτὴν ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἡμέρας.

Ἐὰν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δὲν ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν τὴν ἐπὶ τῶν διατάξεων νομοσχεδίου τινὸς γνώμην τοῦ ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας, ἡ Βουλὴ προβαίνει καὶ ἄνευ ταύτης εἰς τὴν περικιτέρω συζήτησιν καὶ ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου.

Ἄρθρ. 85. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δὲν δύναται νὰ ᾖναι ἐλάσσων τῶν δέκα καὶ πέντε, οὐδὲ μείζων τῶν εἴκοσι· ὁ δὲ μισθὸς ἐκάστου αὐτῶν προσδιορίζεται εἰς δραχμὰς ἑπτὰ χιλιάδας κατ' ἔτος.

Ἄρθρ. 86. Τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διορίζονται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως προτάσει τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον προσυπογράφει τὰ διατάγματα τοῦ διορισμοῦ τῶν. Ἡ ὑπηρεσία ἐκάστου αὐτῶν εἶναι δεκαετής· ἐκεῖνοι δὲ, τῶν ὁποίων ἡ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας ἔληξε, δύνανται νὰ διορισθῶσιν ἐκ νέου.

Τὰ καθήκοντα τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας εἰσὶν ἀσυμδίδιαστα πρὸς τὰ καθήκοντα παντὸς δημοσίου ὑπαλλήλου πλὴν τῶν τοῦ ὑπουργοῦ. Οὐδέποτε δὲ ἐπιτρέπεται ἡ σύγχρονος ἐξάσκησις τῶν ἔργων τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας.

Περὶ δικαστικῆς ἐξουσίας.

Ἄρθρ. 87. Ἡ δικαιοσύνη ἀπονέμεται ὑπὸ δικαστῶν διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Βασιλέως κατὰ νόμον.

Ἄρθρ. 88. Οἱ Ἀρειοπαγῖται καὶ Ἐφέται καθὼς καὶ τὰ ψῆφον ἔχοντα μέλη τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, καθίστανται ἰσόβιοι μετὰ παρέλευσιν τετρα-

ετίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Συντάγματος, οἱ δὲ Πρωτοδίκαι μετὰ παρέλευσιν ἑξαετίας. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς οἱ δικασταὶ καὶ τὰ ψῆφον ἔχοντα μέλη τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατασταθῶσιν ἰσόβιοι, δὲν δύνανται νὰ παυθῶσιν ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἄρθρ. 89. Τὰ προσόντα τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ψῆφον ἔχόντων μελῶν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου θέλουσιν ὁρισθῆ δι' εἰδικοῦ νόμου ἐντὸς τριετίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Συντάγματος.

Ἄρθρ. 90. Εἰσαγγελεῖς, ἀντεισαγγελεῖς καὶ εἰρηνοδίκαι δὲν ἀπολαμβάνουσι τῶν δικαιωμάτων τῆς ἰσοβιότητος.

Ἄρθρ. 91. Δικαστικαὶ ἐπιτροπαὶ καὶ ἐκτεκτα δικαστήρια ὅφ' οἷονδῆποτε ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συστηθῶσιν.

Ἄρθρ. 92. Αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων εἶναι δημόσιαι, ἐκτὸς ὅταν ἡ δημοσιότης ᾖθελεν εἶσθαι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἥθῃ ἢ τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἀλλὰ τότε τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐκδίδωσι περὶ τούτου ἀπόφασιν.

Ἄρθρ. 93. Πᾶσα ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾖναι ἡτιολογημένη καὶ νὰ ἀπαγγέλληται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

Ἄρθρ. 94. Τὸ ὁρκωτικὸν σύστημα διατηρεῖται.

Ἄρθρ. 95. Τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, ὡσαύτως καὶ τὰ τοῦ τύπου, ὡς αἱ ταῦτα δὲν ἀφορῶσι τὴν ἰδιωτικὸν βίον.

Ἄρθρ. 96. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δικαστὴν νὰ δεχθῇ καὶ ἄλλαν ἐμμισθον ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς τῆς τοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ἄρθρ. 97. Τὰ περὶ στρατοδικείων, ναυτοδικείων, πειρατείας καὶ ναυταπάτης κανονίζονται δι' εἰδικῶν νόμων.

Ἄρθρ. 98. Εἰδικὸς νόμος θέλει κανονίσει τὰ περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν καὶ μελῶν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἐνεκα γήρως ἢ διαρκῶν νοσημάτων.

Ἄρθρ. 99. Ἄνευ νόμου στρατὸς ξένος, οὔτε εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπηρεσίαν, οὔτε δύναται νὰ διαμένῃ εἰς τὸ Κράτος ἢ νὰ διέλθῃ δι' αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 100. Μόνον ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσῃ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ στεροῦνται τοῦ βαθμοῦ, τῶν τιμῶν καὶ τῶν συντάξεώς των.

Ἄρθρ. 101. Αἱ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ὑποθέσεις ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, παρ' ὧν δικάζονται ὡς κατεπαίγουσαι· αἱ ἄρσεις συγκρούσεως δικάζονται παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου· οὐδὲν δικαστήριον, οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ δύναται νὰ ὑπάρξῃσιν ἄνευ εἰδικοῦ νόμου. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως εἰδικῶν νό-

μων ισχύουσιν οἱ ὑφιστάμενοι, περὶ διοικητικῆς διοικητικῆς.

Ἄρθρ. 103. Δι' ἰδιαιτέρων νόμων καὶ ὅσον ἔνεστι τυχύτερον θέλει ληφθῇ πρόνοια περὶ διαθήσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, καὶ περὶ ἐκκαθαρίσεως καὶ ἀποστέσεως τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν δημοσίων χρεῶν.

Δι' ἰδιαιτέρων ἐπίσης νόμων καὶ ἐντός τῆς πρώτης βουλευτικῆς Περιόδου θέλει ληφθῇ πρόνοια:

α.) Περὶ συντάξεως Νόμου, κατονίζοντος τὰ προσόντα ἐν γένει τῶν ἐπαλλήλων καὶ

β.) Περὶ ἐκακοποιήσεως τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ἄρθρ. 103. Ὅλοι οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, καθ' ὅσον ἀντιβαίνουν εἰς τὸ παρὸν Σύνταγμα καταργοῦνται.

Εἰδικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρ. 104. Ἡ πρώτη βουλευτικὴ Σύνοδος θέλει συγκροτηθῇ μέχρι τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου ἐπιπλέοντος ἔτους τὸ βραδύτερον.

Ἄρθρ. 105. Ἡ ἐκλογή τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν θέλει γίνεσθαι δι' ὁμίσεον καθολικῆς καὶ μυστικῆς διὰ σφαιριδίων ψήφοφορίας.

Ἄρθρ. 106. Ἡ Ἐθνοφυλακὴ διατηρεῖται.

Ἄρθρ. 107. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις ὅλων κλήρου τοῦ Συντάγματος ὥρισμένοι ὅμως διατάξεις αὐτοῦ ἐκ τῶν μὴ θεμελιωδῶν δύνανται ν' ἀναθεωρηθῶσιν, ἀλλ' ἀφοῦ παρέλθωσι δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του, καὶ ἀφοῦ μετὰ ταῦτα βεβαιωθῇ προσηκόντως ἡ ἀνάγκη αὕτη.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναθεωρήσεως θεωρεῖται βεβαία, ἐὰν ἡ Βουλὴ κατὰ δύο συνεχεῖς βουλευτικὰς περιόδους διὰ τῶν τριῶν τετάρτων τῶν ψήφων τοῦ ὅλου αὐτῆς ἀριθμοῦ, ζητήσῃ τὴν ἀναθεώρησιν δι' ἰδίας πράξεως, ὀριζούσης τὰς ἀναθεωρητέας διατάξεις.

Ἀποφασισθείσης τῆς ἀναθεωρήσεως, διαλύεται ἡ ὑφιστάσα Βουλὴ, καὶ συγκαλεῖται νέα εἰδικῶς πρὸς τοῦτο, συγκειμένη ἐκ διπλασίου ἀριθμοῦ βουλευτῶν, ἧς ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν ἀναθεωρητέων διατάξεων.

Ἄρθρ. 108. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις τοῦ περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Κεφαλαίου εἰς τὴν προσεχῆ βουλευτικὴν περίοδον ἢ τὸ ζητήσωσι τὰ τρία τέταρτα τῆς Βουλῆς.

Ἄρθρ. 109. Τὸ παρὸν Σύνταγμα ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἅμα ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως· τὸ δ' ὑπουργικὸν Συμβούλιον ὀφείλει νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐντός εἰκοσι τεσσάρων ὡρῶν μετὰ τὴν ὑπογραφὴν.

Ἄρθρ. 110 (τοῦ σχεδίου 118). Ἡ τήρησις τοῦ παρόντος Συντάγματος ἀφιεροῦται εἰς τὸν πατριωτικὸν τῶν Ἑλλήνων.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΜΙΣΟΣ. Οὐδὲν ἀηδέστερον ὅσον ὅταν οἱ λόγιοι καὶ οἱ ἀρθρογράφοι ἐπαναλαμβάνωσι τὰ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἢ τῶν Ἰταλῶν διαφθαρέντα τοπικὰ τῆς Ἑλλάδος ὀνόματα (καὶ τοὶ διορθούμενα ἐκχοντάκις), ἐπαγγελλόμενοι συγχρόνως ἐθνικὴν τινὰ φιλοκαλίαν καὶ κλίνοντες αὐτὰ σχολαστικῶς ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τὴν Σκόδραν γνωστὴν πόλιν τῆς Ἰωνίας Ἡπείρου, λεγομένην οὕτω κοινῶς καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Ἡπειρωτῶν ἢ ἄλλων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Βενετοὶ γινώσκοντες τὸ Σκούταρι (Χρυσόπολιν) τοῦ Βοσπόρου, εἶπον κακῶς Σκούταρι τὴν Σκόδραν, ἐντεῦθεν μιμούμενοι πιθηκικῶς καὶ τινες τῶν ἡμετέρων τὰ ξένα σφάλματα, λέγουσιν ἐνίοτε τὴν Σκόδραν Σκούταρι καὶ κατὰ γενικὴν ἀττικῶς Σκουτάρειος. Τὸ νόστιμον, ὅτι εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦτο περιέπεσαν καὶ δύο ἐφημερίδες τοῦ Βοσπόρου, ἐπαγγελλόμεναι καὶ αὐταὶ ὅτι προντίζουσιν ὁπωσοῦν περὶ τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, φιλολαλογίας καὶ γεωγραφίας. Οὕτω καὶ τὴν Ἀμισὸν, πόλιν τοῦ λεγομένου Πολεμωνιακοῦ πόντου, ἐπέκεινα τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ, τῶν Ἀθηνῶν ἄποιον τὸ πάλαι, καὶ πατρίδα τοῦ ποιητοῦ Διφίλου καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ σώζουσιν εἰσέτι ἐπιτοπίως τὸ ἀρχαῖον ὄνομα Ἀμισός, τινες τῶν ἡμετέρων ἀνίδεοι τῆς τε γεωγραφίας καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους, καὶ ὅμως φυτρύνοντες ἐκ ταῦτομάτου, ὥς οἱ ἀμανίται ἐν τοῖς φυτοῖς, ὁδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι σοφώτατοι πολλῶν Ἑλλήνων, εἶπον αὐτὴν ἀττικῶς Σαμψοῦντα, ἐκ τοῦ Εἰς Ἀμισόν, ὅπερ ὡς ὄνομα τοῦ τόπου παρέφθειραν οἱ Τούρκοι, λέγοντες Σαμπαόν, ὥς εἶπον Στάνκιοι τὴν νῆσον Κῶ, ἐκ τοῦ τοπικοῦ ὀνόματος μετὰ τῆς προθέσεως καὶ τοῦ ἄρθρου εἰς τὴν Κῶ, καὶ, ἐκ τοῦ Εἰς Σμύρνην, Εἰσμὸν ἐκάλεσαν τὴν Σμύρνην.

Ἡ Ἀμισὸς πόλις ὑπάρχει καὶ νῦν κατοικουμένη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων καὶ τινῶν Ἀρμενίων καὶ Ὀθωμανῶν. Αὐτόθεν κατασκευασθήσεται σιδηρόδρομος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διὰ Θωακτίου καὶ Σεβαστείας μέχρι Θεοδοσιουπόλεως (Ἐρζουρμ) ὑπὸ Ἀγγλῶν.

Παρακινουμένους τοὺς ἡμετέρους εἰς πλείονα σπουδὴν τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας.

Ι. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΕΛΛΗΝ. ΠΡΟΦΟΡΑ. Ὁ ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος ἐκπαιδευσεως ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας προσεκάλεσε τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας ὅπως ἀποφασίσῃ ἐάν πρέπει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ παρὰ τοῖς νέοις Ἑλλήσι προφορὰ ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει ἐρασμικῆς. Ἡ δ' Ἀκαδημία ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ τῶν Κ. Κ. Βρουνέ Δεπρέλ, ἀρτιδιωρισθέντος καθηγητοῦ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ἐν τῇ Αὐτοκρ. βιβλιοθήκῃ, Διέκ, Ἀλεξάνδρου, Ῥοσσινιόλ, Σμιλέ, Ἐγγέρ καὶ Γκιγιώ, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα.